

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Hertz, Henrik: "Digte fra forskellige Perioder", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 1. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-idm139668653674816.pdf (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Blandede Digte. Anden Samling.

Kjærligheds Veie.

Indlednings-Digt til Nytaarsgaven af samme Navn, der udkom Aaret efter min Hjemkomst fra en Udenlandsreise.

☒ Der gaaer en Aand i Stilhed ved vor Side,
Der smiler med os, er vort Hjerter glad;
En venlig Aand, der trøster naar vi lide,
En mild Forsoner ved det strenge Had.
Hvad end vi vente, haabe, troe og vide,
Ved den besvares kun det sidste Hvad.
Thi den er Hjertet i det store Hele,
Der mildt pulserer i dets mindste Dele.

☒ Dens Navn er Kjærlighed. Den vandrer stille,
Og hemmeligt dens Veie stundom gaae.
Thi stjaalent maa den lede hen sin Kilde;
Ak, ellers ofte vi den ei forstaae.
Den sysler ufortrødent tidligt, silde.
Hvor er det Sted, hvorhen den ei kan naae?
I Oprørs Toner mærker man dens Stemme;
I Lunets Skjælmerier har den hjemme.

2

☒ I et ufølsomt Bryst den ofte gyder
Sin milde Strøm, naar vel den troes forskudt.
Den over en forstenet Fordom byder,
Den knytter fast et Baand, der synes brudt.
Igennem Omvei den til Hjertet bryder
Og tvinger til den mildeste Tribut.
Den taler, naar vi til dens Stemme lytte,
Som Evangeliet i Billed og i Mythe.

☒ Om den Naturens Værker Vidne bære.
En Urt er i sin Ringhed en Prophet,
Der ofte vidner bedre til dens Ære
End selv den høitbegeistrede Poet.
Den aander fra Religionens Lære;
Der hersker den som i sit Grundgebeet.
Den hæver sig af Frelsens Tornekroner
Og trøster og velsigner og forsoner.

☒ Og mange Syner i en Digtens Hjerne
Kan træde frem til Liv paa Musers Bud.
Han lever med det Nære, med det Fjerne,
Med Mephistopheles, med Faust, med Gud.
Men Kjærligheden er hans Digtningens Kjerne,
Der gennem alle Straaler bryder ud.
Og hvert et Digt, hans Hjerter har i Eie,
Er meer og mindre Kjærlighedens Veie.

3

☒ En Elsker lig, der ufravendt betragter
Den Elskte med den ømmeste Kritik,
Og sværmer selv for Feil og egne Fagter,
Hun af Naturens Haand i Tilgift fik:
Som han en Digter sværmende betragter

Den hele Verden med en Elskers Blik.
Ham er et Digt til Ranken hist om Muren
En Kjærligheds-Erklæring til Naturen.

☒ - - Og da jeg nu igjen var vendt tilbage
Til Hjemmet fra et skjønt, men fremmed Land,
Og atter her betroede min Klage
Til Mark og Skov og til den tause Strand,
Da brød jeg ud: o, I forsvundne Dage!
I Minder fra et skjønt, men fremmed Land!
Til Mund og Hjerte vil jeg eder trykke.
Men her, kun her er Kilden til min Lykke!

☒ Og da jeg fandt mig, langt fra Byens Vrimmel,
En Sommerdag paa Vei og Mark igjen,
Og Heden brændte fra den stille Himmel,
Hvis hvide Bomulds-Skyer let gled hen,
Og kun et Fnug fra Markens Blomsterstimmel
Paa Luftens matte Aande holdt sig end,
Mens hist man hørte Bien uvis surre
Ved Grøvten om en stille, støvet Burre -

4

☒ Og da jeg op ad Dagen havde vundet,
Emilie! til dit Erindrings-Væld,
Og nu mit Blik fordybed' sig i Sundet,
Hvis brede Vand er Hvile for min Sjæl;
Forbi mig gled et Syn, et længst forsvundet:
O, Schweits! hvad er mod Havet Simplons Fjeld!
Det klare Blaa, hvor Himmelen sig speiler
Og Skibet let som Bomulds-Skyen seiler -

☒ Omsider, da jeg mat af Solens Pile
Til Skovens Dæmrings-Skygger maatte tye,
Og fandt mig - ak, jeg maatte næsten smile! -
I Dyrehavens gamle Hegn paany,
Hvor Træernes høitidelige Hvile
Nær ved Fortune breder ud et Ly;
Hiin stille Plet, den skønneste jeg kjender,
Hvor jeg forlod engang en ædel Kreds af Venner -

☒ Da brød jeg ud - tilgiver mig - med Taarer:
O Danmark, tryk mig atter til dit Bryst!
Tik Ridder for din Skjønhed jeg mig kaarer,
Dit Hav, din Mark og Skov, din tause Kyst.
Det Fremmede, dets Glands mig ei bedaarer:
Paa Appenninen lød min Hjemvees Røst.
Thi Frastand, Længsel, Savnet af vort Eie
Er Kjærlighedens hemmelige Veie.

5

☒ Den Aand, der venligt trøster naar vi lide,
Og smiler med os, er vort Hjerte glad;
Den Aand, der understøtter dem, der stride,
Og os forsoner med et bittert Had;
I Laurens Lund den hvisked' ved min Side:
»Beil ikke her til Laurbærtræets Blad!
Dig griber dette Syn, der er dig fremmed;
Men hjemme har din Lyra kun i Hjemmet.«

☒ - For Eder, for den Kreds, den være lille,
Den være stor, der lytter til min Sang,
For Eder toner atter den med milde,
Huusvante Toner til min Lyras Klang.
Ja, her i Hjemmet kan jeg atter spille!

Mig driver her en Elskers dybe Trang.
Ak, Digtet, der om Eders yndest beder,
En Kjærligheds-Erklæring er til Eder.

6
✂

Silkeormen.

Til en Veninde.

✂ Hos alle Dødelige,
I hvert et Bryst, der aander,
Blev lagt en stille Smerte,
Der hemmeligt sig vaander.

✂ Den ligger dybt i Hjertet;
Det er en Orm, der nager.
Og den er taus som Ormen,
Og kjender ei til Klager.

✂ - En Silkeorm bestandigt
Ved Nat og Dag maa spinde,
At Sommerfuglen siden
Af Svøbet sig kan vinde.

7

✂ Og Ormen i vort Hjerte
Den spinder Nætter, Dage,
At Sommerfuglen Psyche
Af dette Svøb kan drage.

✂ I Farver og i Toner,
I Ord, som Kunst forbinder,
I hver en enkelt Sysse
Vor Kummer ind sig spinder.

✂ Thi Spindet er kun Straaler
Af Alt hvad Sjælen skaber.
- Mit Spind er Digtekunsten,
Hvori min Sjæl sig taber.

✂ Mit Spind er Digtekunsten -
O faureste Veninde!
Og gammel Sorg er Ormen,
Der Nat og Dag maa spinde.

✂ Den spinder hvad den evner.
Den spinder paa sin Lykke,
At den engang forvandlet
Befries kan som Psyche.

8

✂ - For Silkeormen sætter
Man Blade hen og Stilke,
Og siger til hverandre:
Pas paa, den spinder Silke!

✂ Og naar den vel har spundet
Og sidder i sit Fængsel,
Hvor Mange, troer Du, agte
Paa Sommerfuglens Længsel?

✂ - Og nu, naar jeg af Sorger
Er taus og sluttet inde,

Saa kommer man og venter
Paa hvad jeg nu vil spinde.

☒ Man venter Herligheder,
Ak Gud, jeg veed ei hvilke!
Og siger til hverandre:
Pas paa, han spinder Silke!

9

☒

Tungsind.

☒ Ofte man hører
Af dem, der flokkes
Om en Sangers Lyra,
En Dadel, en Klage:
»En Sky har lagt sig
Om eders Begeistring.
Den Verden, I bygge
I den drømmende Hjerne,
Ligner en eensom,
En traurig Regndag.
I har glemt de glade,
De modige Rhythmer,
Og solgt eders Sjæl
Til en feig Forsagthed.«

10

☒ O, taler ikke saa!
Skjelner imellem
Den Forsagtes Kummer
Og et ædelt Hjertes
Dybsindige Sorg.
Lidt har den tilfældes
Med en traurig Regndag.
Den ligner Natten,
Den tause, den grundende,
Hvis Stjerner i et Chor
Af mystiske Ord
Tale om den blundende,
Lydløse Jord.

☒ See, hvor uroligt
De glimre, Stjernerne!
Lyder der ikke,
I eensformig Tact,
Fra dem en afbrudt,
Hviskende Tale?
Kan I forstaae dem?
»Dernede ruller
»I Drømme den hvilende
»Jordens Halvpart.
»Slægter af ham,
»Der i Tidens Ophav
11 »Blev til ved et aldrig
»Udgrundet Dyb
»Af evige Planer,
»Slægter af ham
»Slumre dernede.
»Under dem sove
»I Lag paa hverandre
»Forgangne Verdener.
»Over dem drage,

»I Luften, i Skyen,
»Fordærvsens Aander.
»Som hine gik under,
»Saa skal den forgaae
»Den Verden, de bygge,
»Enten den reises
»Af Steen og Kalk,
»Eller den bygges
»I drømmende Hjerner.
»- Eet er det Evige!
»Eet uforkrænkeligt!
»Eet, fra hvis Straaler
»Vexlende Tider
»Alle nedstamme,
»Er under Vexlingen evig det samme!«

12

☒ Saaledes de Syngte
I Natten, Stjernerne.

☒ Men for Ham, den Evige,
Altings Ophav,
Der er under Altings
Vexling den samme,
Dybt jeg bøier
For ham mit Aasyn,
Taber mig ydmyg
I hans Almagts Straaler,
Bringer mit inderste
Bæsen som Offer
Til ham, hvis hellige
Ord mig forundte
En udødelig Deel
I hans egen Guddom.
Men gjennem min Sjæl
Farer utalte
Verdeners Suk;
Farer min egen
Andeel i disse
Forgangne Slægter,
Min Sjæls Afmagt,
Mine Tankers Brøst,
Et heelt, forkrænkeligt
13 Livs Erindring.
Paa et sorgfuldt Hjerte
Mit Offer jeg lægger.
Med Sorgens Kaabe
Mit Hoved jeg dækker.

14

☒

Ved Drikkelaget.

(Sonnet.)

☒ Af denne gyldne Viin et Glas jeg skjænker,
Og under Larmen taus til dig jeg taler.
En Skaal for dig, hvem ingen Pensel maler!
En Skaal, mens over Glasset Skummet stænker!

☒ For dig, der styrer mig med Luners Lænker,
Skjøndt ingen fremmed Magt i mig befaler;
For dig, af hvem et Ord mig meest husvaler!
For dig, af hvem et Ord mig dybeft krænker!

Om Almen vinder smidig sig en Ranke,
Endskjøndt af haard Natur, og krandses Stammen
Med Blad og Frugt, der liflig er at skue.

Om dig - er end af haard Natur min Tanke -
Alt hvad jeg digter voxer smidig sammen,
Og krandses dig med Bladepragt og Drue.

15

—

Eensomt Liv.

1835.

I denne Tid jeg stemmer
De gyldne Strenges Lyrisk.
Jeg synger, og jeg glemmer,
Jeg var engang satyrisk.

Jeg glemmer, jeg har stikket
Paa sværmende Genier,
Og føler mig forviklet
I bløde Sværmerier.

Med Greb i fine Strenges
Min Længsel jeg forener,
Uagtet høit vi trænge
Til stærke Bjørnesener.

Til Sener i en Harpe,
Hvis dybe Toner bruse;
Til Ord, der falde skarpe,
Og til en væbnet Muse.

16

Jeg glemmer, her i Landet
Er' vi som sammenklistret,
At publikum er blandet
Og Trængselen forbistret.

At man iblandt maa sprænge
En Mine mellem Hoben,
Blot for at see saa længe,
Om Himmelen er aaben.

Som sagt, jeg gaaer og glemmer,
At gode Raad er' dyre,
Og drømmende jeg stemmer
Min lille, gyldne Lyre.

Jeg flygter for Kartover,
Forsonlig med de Fromme,
Og venter Dagen over,
At Aftenen skal komme.

Og ægger mig til Brede
Uvane Skrig af Sværmen,
Formilder allerede
Mig Aftentimens Nærmen.

17

- O, hvis som jeg I vidste,
Hvordan i Aft'nens Skygge
Jasminens Blad og Qviste

Sig hvælver om min Lykke!

☒ Hvorledes tvende Hænder,
Saa smaa, saa fine begge,
Med Trolddoms Magt, o Venner!
I Baand mit Hjerter lægge -

☒ I vilde da begribe,
At jeg mig selv kan glemme,
Mens eders Sværd I slibe,
Den gode Sag at fremme.

☒ At spottende Fordærvet
Jeg nu har grebet Lyren,
Mens I til Kamp har hvervet
Kritiken og Satyren.

☒ - Lad mig i Stilhed drømme!
Mig vamlers denne Feide.
Ak, I kan ei bedømme
Det Liv, I mig bebreide.

18

☒ Hvis dette Liv, jeg fører
(O, gid til Livet endes!)
En fjendtlig Magt berører
(O, maatte seent det hændes!)

☒ Har Guderne de Strenges
Misundeligt mig røvet
Et Held, der aldrig længe
Betroedes til Støvet -

☒ Da skal jeg, for at dæmpe
Blandt Vaabnene min Klage,
Med eder atter kjæmpe,
Og atter Sværdet drage.

☒ Da griber jeg min Harpe,
Da væbner jeg min Muse,
Og Ord, der falde Skarpe,
Til Strengene skal bruse.

☒ Men - nu for Tiden stemmer
Jeg blødtbevæget Lyren,
Og takker Gud, jeg glemmer
Kritiken og Satyren.

19

☒

Romance.

☒ Salig og fordybet hviler
Kjærlighed i Drømmens Skjød.
Ubemærket Tiden iler -
Salig og fordybet hviler
Kjærlighed i Drømmens Skjød.

☒ Kjærlighed i Ord forflygter,
Taler i Sin Taushed helft.
For Sit eget Dyb den frygter -
Kjærlighed i Ord forflygter,
Taler i sin Taushed helst.

20

Ved nattetid.

Læg dig kun ned og sov kun trygt!
Som Nattevagt jeg sidder.
Sovvel, sov sødt og uden Frygt!
Jeg er din Uskylds Ridder.
Vel tænker du, saavidt jeg troer,
Ei paa mig Dagen over;
Men Drømmens Verden er saa stor -
Tænk paa mig, mens du sover.

Blandt hine Billeder, hvis Skræk
Bor Sjæl om Natten ryster,
Maaskee mit Billeds kjendte Træk
I Drømmens Angst dig trøster.
Hold fast min Haand - jeg veed, at Sligt
Du ellers aldrig vover.
Men Drømmens Land er stort og rigt -
Saa gjør det, mens du sover.

21

O sov kun sødt, - hvis end din Hu
Af Drømmen mig forskyder;
Hvis end en Andens Billed nu
I dine Drømme byder.
Ak, ligefuldt, sov sødt og sundt!
Jeg vaager Natten over,
Glad ved den plads, mig er forundt,
Din Vogter, mens du sover.

22

Sommerliv.

1.

I Skoven.

Jeg gik mig i den dunkle Skov
Den Sommerdag saa lang.
Min Hest jeg førte, mens min Hund
Ved Siden af mig sprang.
Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

Jeg gik fra Adelveien ud,
Hvor Hoiien lider brat,
Og skred, med Bøssen om min Ryg,
Imellem Tjørn og Krat.
Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

23

⌘ Og alt imens jeg eensom gik,
Jeg trak saa tungt mit Veir.
O Sommertelt, saa høit og svalt,
Hvor er min Hjertenskjær?
Saa snæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, saa svared' der mig Ingen.

⌘

2.

I det Frie.

⌘ I Skoven vil jeg ikke gaae,
Thi Skoven er saa lummer.
Jeg heller vil paa Marken ud,
Hvor Honningbien brummer.
Mens alle mine Tanker fare vide.

⌘ Paa Marken kan jeg blæse frit
I Hornet Toner klare.
Paa Marken kan jeg aande frit
Min Længsel ud, den svare.
Mens alle mine Tanker fare vide.

⌘ Saa tankefuld og taus jeg gik,
Og skred igjennem Kornet.
En Hare fløi fra Leiets op
Og løb ved Klang af Hornet.
Mens alle mine Tanker foer saa vide.

24

⌘ Min Hunb slog an og stod paa Spring;
Paa mig den agted' nøie.
Saa tankefuld og taus jeg gik;
Mit Tarv jeg ændsed' føie.
Mens alle mine Tanker foer saa vide.

⌘ O, Rosensblomst paa Lilieqvist!
Hvor kan jeg Verden agte,
Mens al min Hu kun staaer dertil,
Dit Billed at betragte -
Mens alle mine Tanker fare vide!

⌘

3.

Der var saa faurt.

⌘ Der var saa faurt under Lindens Løv,
Saa tyst i den Aftenstund.
Jeg sad med Ryggen imod et Træ,
Og Hornet jeg holdt for min Mund.
Udi Skoven.

⌘ Mit Horn det klang over Skoven ud,
Jeg selv var i Hu saa mod.
Hvert Blad paa Træerne skjalv derved,
Og Blomsterne bøiede stod.
Udi Skoven.

25

☒ Lidt fra mig sprang der en fremmed Fugl
Og hopped' fra Green til Green
Dens Fjedre vare med isprængt Guld,
Og røde saa Vare dens Been.
Udi Skoven.

☒ Min Hund, der tygged' det vaade Græs,
Med Snuden mod Jorden ned,
Sprang op saa munter, med Halsen frem,
Og logred' og iled' afsted.
Udi Skoven.

☒ Jeg mærked' vel paa den liden Fugl,
Der fløitende næved stod,
Jeg mærked' alt paa min muntre Hund,
Mig dennegang Lykken var god.
Udi Skoven.

☒ Men meest jeg mærked' det paa mig selv,
Paa Hjertet, der slog saa glad,
At hun, jeg tænker paa Nat og Dag,
Kom gaaende der hvor jeg sad.
Udi Skoven.

26

☒

4.

Mødet.

☒ Min Hjertenskjær igaar jeg saae,
Med Fjedre smaa,
Med Fjedre smaa om Hatten blaa,
Iblandt en Jomfruskare.
Jeg kom just fra den grønne Lund,
Med Hest og Hund,
Med Hest og Hund den Aftenstund,
Og alle Fugle sang, sang
Med Stemmer, saa Søde og saa klare.

☒ Den Lærke sig fra Kornet stjal,
Den Nattergal,
Den Nattergal fra Skoven sval,
Og sang til hendes Ære.
Og under en saa sød Musik
I troer, jeg gik,
I troer, jeg gik forbi med Nik -
O nei, o nei, jeg sang, sang
For hende min Længsel, min Begjære.

27

☒

Gamle Melodier.

☒

I.

Jeg gik mig ud en Sommerdag.

☒ Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre
Fuglesang, som Hjertet monne røre,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

☒ Den allermindste Fugl af dem, der vare,
Sang fra Træet ned i Toner klare,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

28

☒ Den sang: »Mens Ungersvenden gaaer saa ene,
»Længes En imellem Løv og Grene,
»I de dybe Dale,
»Blandt de Nattergale,
»Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

☒ »Hen under Løvet gaae de lune Vinde.
»Der du skal din Hjertenskjære finde,
»I de dybe Dale,
»Blandt de Nattergale,
»Blandt de andre Fugle smaa, som tale.«

☒ Hav Tak, du lille Fugl, for du har sjunget!
Ellers var mit Bryst af Længsel sprunget,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

☒ Hav Tak, du lille Fugl, der sang med Ære,
Stillede min Længsel og Begjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

29

☒ Af større Vee kan Verden ikke trænges,
End at skilles, naar man saare længes,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

☒ En større Fryd kan Verden ikke bære,
End at samles med sin Hjertenskjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle smaa, som tale.

☒ - Da nu min Hjertenskjæreste var funden,
Sang og blomstrede det rundt i Lunden,
Baade dybe Dale,
Og de Nattergale,
Og de andre Fugle smaa, som tale.

30

☒

II.

Ridderens frierie.

☒ En deilig, ung Ridder i Lunden mon gaae,
En Adelsmands Datter saa tænkte han paa.
Han hende vilde ægte og tage til sin Brud,
For hun var saa ung og saa yndig saae hun ud.

☒ Den Ridder til Jomfruens Fader gik ind:
»Saa stærkt Eders Datter mig ligger i Sind.
Kun hende vil jeg ægte og tage til min Brud,
For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud.«

☒ - »Hr. Ridder! Hr. Ridder! I beder en Hind.
Men fremmede Skytter har fanget den ind.
Min Datter er trolovet, hun er en Hertugs Brud,
For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud.«

31

☒

Natten og Dagen.

(To Basrelieffer af Thorvaldsen.)

☒

I.

Den svæver gennem Rummet
Saa sagtelig, saa tyst,
Med tvende Smaabørn trykte
Til sit gavmilde Bryst.
Ei lukket er dens Øie,
Til Børnene det glider,
Mens lydløst i Rummet
Med ædel Ro den skrider.

☒ Af hine tvende Smaabørn,
Den bærer ved sin Barm,
Den Ene, Søvnens Genius,
Har sænket slap sin Arm.
Den Anden, har man sagt mig,
Er Døden, Søvnens Broder;
Thi Nattens tause Guddom
Skal til begge være Moder.

32

☒ Til Døden? Natten Moder
Til Livets Ophør, Død?
Er ikke livfrembringende
Og frugtbart dens Skjød?
Er det ei Nattens Favntag,
Hvori os Sundhed gives?
Og lader Natteduggen
Ei alle Væxter trives?

☒ Er det ei Nattens Stilhed,
Dens høitidelige Ro,
Hvortil vor Aand sin Tænkning
Vil allerhelst betroe?
Og samler Natten ikke
Det Stridige, det Spredte?
Og vier til Erindring

Eller Glemsel os dens Lethe?

☒ Ak nei, den anden Genius
Ved Nattens dunkle Barm,
Hvis Kind synes brænde
Selv i Marmor rød og varm,
Hiin Dreng, der lyksalig
I Slummer selv sig luller,
Med den henrykte Trækning
I sin Nakke, i sin Skulder -

33

☒ Det er Drømmen, I kan troe mig!
Det er Phantasus, hiin Gud,
Der helst ved Natrens Bryster
Paa sin Flugt sværmer ud;
Det er Søvnens yngste Broder,
Hvis slummerlette Hjerne
Gestaltet til en Verden
Af det Nære, af det Fjerne.

☒ Thi Natten, naar den svæver
I letbevæget Flugt
Henover dem, der vaage,
Eller Øiet alt har lukk't,
Betroer til tvende Genier
Sit milde Herredømme:
En styrker os i Hvilen,
En trøster os med - Drømme.

☒

II.

Allerede vandrer Natten
Med blegere Gestalt.
En Lysning, en Klarhed
I Øst sig viser alt.

34

☒ Det er Morgenrødens Guddom,
Der op af Havet dukker,
Og med et Slag af Vingen
Alle Stjernerne slukker.

☒ Det er Eos, med det glade,
Med det seirende Smil,
Der ung og varm og straalende
Sig nærmer med lil.
Paa en Morgensky hun træder,
Der er med Purpur kantet;
Og medens frem hun haster,
Leger Vinden med Gevandt.

☒ Paa hendes Skulder hviler
En yndig Dreng sig let.
Hvo er det? Er det Hesperus,
Der er sinket eller træt?
En Fakkelløst han hæver,
I Luer han den svinger.
Er det Phosphoros, der Lyset
Fra Ætherstrømmen bringer?

☒ Han løser sig fra Skuldren;
Nu iler han forud -

Og overalt hans Fakkell
Bebuder Dagens Gud.

35

☒ Fra Horizontens Strimer
Er Purpursømmen dragen,
Og Morgenrødens Billed
Har forvandlet sig til Dagen.

☒ Den kommer, den stiger,
Den blænder ved sin Glands,
Under Ætherens Svingninger
I zittrende Dands.
Alt medens Lysets Genius
Saa høit sin Fakkell løfter,
Forsvinder Nattens Mørke
Fra de dybeste Kløfter.

☒ Og medens Dagen styrer
Paa Himmelen sit Løb,
Utalte Spirer myldre
Af det hemmeligste Svøb.
- Min Musa sænker Plektret,
Paa Munden lagt en Finger;
Thi Ingen veed hvad Dagen
Paa sin Vandring Jorden bringer.

☒ Med sagte Greb i Strengen,
Og med en dæmpet Klang,
Hun fulgte Morgenrødens,
Hun fulgte Nattens Gang.

36

☒ Ak han, der disse Billeder
Har skabt, er Dødens Bytte,
Og vi maae selv fortolke
Hans underfulde Mythe.

37

☒

Gubben og Ynglingen.

☒ Misund mig ei mit hvide Haar
Og min Erfarings Skat!
Naar Sneen høit paa Marken staaer,
Den skjuler en begravet Vaar.
Hvad gavner mig en Høst af Aar,
Naar Haand og Fod er mat!

☒ Misund mig ei, at dette Bryst
For Lidenskab er frit!
Saa blot og bart for Livets Lyst,
Saa tomt og sløvt for Glædens Røst -
Misund mig ei! O var mit Bryst
Saa brændende som dit!

38

☒ O var mit Øie, Dreng, som dit
Af Viin og Veemød tungt!
Var Pigebarnet hist der blidt
Og kjærligt smiler til dig, mit!
O Dreng! var dette Haar ei hvidt,

Og Hjertet atter ungt!

☒ Tag ned den rige Vedbend-Krands,
Der snoer sig om dit Haar,
Og sæt den paa den gamle Mands
Sneehvide Tinding - syng og dands!
Jeg vil forfriskes i den Glands,
Der straal'er om din Vaar.

☒ Gjør Plads for Gubben! Plads, min Ven!
Og deel med mig din Viin!
O kunde jeg, som du, af den
Inddrikke Drømmens Lyst igjen,
Og sværme Liv og Lykke hen
I denne gyldne Viin!

39

☒ Kom med dit Bæger! kom, tag fat!
Og sæt det til min Mund.
Min Arm er gammel, Haanden mat,
Den ryster, som du seer - tag fat!
Jeg hæver Bægrets gyldne Skat,
Der flyder paa dets Bund.

☒ O Liv og Lyst! O Strøm af Ild!
O minderige Viin!
Som Gubbens Ungdom stærk og vild,
Og øm som den og from og mild,
Saa kjærlig og saa fuld af Ild,
Saa heftig og saa fiin!

☒ Skjænk atter i, og syng en Sang,
Syng med din kjæln'e Glut!
Som du, som du jeg fløi engang
Til Dands ved Tambourinens Klang,
Som du jeg lagde ned i Sang
For Skjøn'hed min Tribut

40

☒ O Billeder paa gylden Grund!
Forsvundne Dages Glands!
Hvad gav; hvad gav jeg for et Blund
Ved Pigens Side, Mund ved Mund,
For een i Letsind levet Stund,
Og for min Ungdoms Dands!

☒ Forbi! - Min sidste glade Dag
Jeg her med dig har holdt.
Forbi er dette Livs Bedrag,
Min Ungdom flygtet, Gubben svag,
Og mat er dette Hjertes Slag,
Og dette Bryst er koldt.

41

☒

Sangerens Bekjendelser.

☒ Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjæln'e, kjærlige Natur!
Lyt til Sangen mildt, min Herskerinde!
Lyt, mens jeg fornyer i mit Minde
Hvad der bandt til dig din Troubadour.

☒ - Længe gik jeg gennem Byens Gader,
Sang og spilled', hvor jeg kom, med Lyst.
Folket stimled' i en Ports Arcader,
Paa Balconer Damer stod i Rader,
Alle smilte glade til min Røst.

☒ Hvad jeg vidste, hvad jeg dybest følte,
Hvad jeg havde tænkt mig mangan Nat,
Medens Duggens Perler Panden kjølte,
Alting gav jeg hen, og aldrig nølte
Sangeren at give af sin Skat.

42

☒ Jeg var ung; mig henrev Livets Fylde.
Af dets Fylde haabed' jeg min Løn,
Tænkte: »Verden vil mit Haab forgyldde!
Menneskerne vide hvad de skylde
Sangens Magt igjennem Sangens Søn.

☒ Den, hvis Toner Dagens Byrde letter,
Ham skal ikke Dagen falde tung.
Den, hvis Cither Hjertets Længsel mætter,
Ham skal lønne lykkelige Nætter -«
Ak, Philippa, jeg var dengang ung!

☒ - Seent en Aften, lænet til en Pille,
Sang jeg for et stort og fornemt Huus.
Husets Damer lytted' skjult og stille -
Tys! da faldt der Ord, ak, Ord saa milde,
Ord, jeg hørte paa som i en Ruus.

☒ »Det er ham, der har den smukke Stemme
- Lød det sagte fra den dunkle Gang -
»Jeg kan kjende ham paa Kappens Bræmme.
»Det er ham, der hos min Moder hjemme
»Lærte mig ifjor en lille Sang.

43

☒ »Denne Sang, kan du endnu erindre,
»Hvor saa tidt dens Ord har bragt os Trøst?
»Al min Kummer forekom mig mindre;
»Af et tvivlende, bevæget Indre
»Freden steg og Hvile for mit Bryst.«

☒ Ak, og da jeg denne Tale hørte,
Der fra Jomfru-Munden dæmpet foer,
Var det som en Gud min Kind berørte.
Haabets Røst mig smigrende forførte,
Og jeg nærmed' mig med disse Ord:

☒ »Jomfru! hvad jeg savner kan du fatte,
Hvad jeg havde har jeg deelt med dig.
Sangens Sønner gaae omkring forladte;
Dig jeg gav af Digtekunstens Skatte;
Som jeg gav dig, skifte du med mig!

☒ Lad mig, inden Alder mig forkuer,
I din Tankes Helligdom gaae ind.
Lad mig som en troende Beskuer
Under Hvælvet af dit Øies Buer
Læne mig med Andagt til din Kind!

44

☒ Lad mig af din Stemmes Mildhed Styrkes,
Lad mig drikke Sødmen af din Mund!

Som en Guddom, veed du, Skjønhed dyrkes;
Lad mig da - men ak! dit Blik formørkes . . .
Tael! hvad er din strenge Mines Grund?»

☒ - Og den Skjønne svarede med Kulde:
»Agter jeg endog i dig din Kunst
»Og din Cithers Klang, den længselfulde,
»Med hvad Ret forlanger du, jeg skulde
»Fyrstelig dig lønne med - min Gunst?

☒ »Viid, ifald du ikke veed det, Sangen
»Er min Tjener som mig tjene Fleer.
»Den skal holde mig i Drømmen fangen,
»Vugge Sjælen mildt til Citherklangen.
»Dette venter jeg men Intet meer.

☒ »Som min Terne, naar hun stille vifter
»Heden fra min Kind og fra min Hu,
»Mildner Digteren de stærke Drifter,
»Himlens Kjølighed med mig han skifter.
»Dette gjør min Terne, det gjør du.

45

☒ »Som i Orienten Troen qvæges,
»Naar Fakiren under Solens Brand
»Læser Bønner og i Savnet spæges,
»Kan jeg af dit Savn og Suk bevæges;
»Skifte dem med dig jeg ikke kan.

☒ »Jeg har taget mod den Trøst, du bragte,
»Sangens arme, vandrende Fakir!
»Tvivl ei paa, jeg veed din Kunst at agte;
»Tag din Løn derfor!« - og stolt hun rakte
Mig en Guldmønt, svøbt i et Papir.

☒ Og den Skjønne vendte flux mig Ryggen,
Og fra Huus til Huus igjen jeg gik.
Udenfor jeg stod og sang i Skyggen,
Indenfor var Solskin, Glæden, Lykken,
Og for mig af Alt et flygtigt Blik!

☒ Kummerfuld fra Byen bort jeg iilte,
Og i lange Aar omkring jeg drog.
Mangt et Øie venligt paa mig hvilte,
Mangen Læbe sødt til Sangen smiilte,
Ak, men intet Hjerte for mig slog.

46

☒ Allerede klang min Klage bitter,
Mismod greb mig - da en Aftenstund
Mildt en Stemme kaldte fra et Gitter,
Bad mig komme med min Sang, min Cither,
Bad med Ord og med en bønlig Mund.

☒ Og en lille Haand mig viiste Laagen:
»Der ved Busken bag den gamle Lind.
»Seer du? ved det blaa Stakit i Krogen -
»Tøv saalænge til jeg sender Nogen.
»Eller nei, jeg lukker selv dig ind.«

☒ Og mens Stemmen hen i Luften døde,
Let den Talende fra Gittret sprang,
Lukked' op og iilte mig imøde,
Bad mig med saa venlige, saa bløde
Ord at glæde Huset med en Sang.

☒ - Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjælnne, kjærlige Natur!
Det var dig, mig Himmelen lod finde,
Det var dig, hvis Røst de lune Vinde
Bragte til den glade Troubadour.

47

☒ I din Haves dufterige Gange
Hørte du opmærksom paa mit Spil,
Lytted' drømmende til mine Sange,
Bad mig med et venligt Smiil forlange
Hvad jeg ønsked', hvad jeg trængte til.

☒ Ei med Guld og med en iiskold Mine
Lod du, da jeg færdig var, mig gaae.
I din lyse Sal du lod mig trine,
Lagde dine Hænder smaa i mine,
Mens dit Øie kjærligt paa mig saae.

☒ »Sanger! kom og drik af dette Bæger!«
Sagde du og rakte mig din Mund.
»Du, hvis Ord saa mildt mit Bryst bevæger,
»Kom, med Ordets Manna jeg dig qvæger,
»Til du føler styrket dig og sund.

☒ »Kom til mig, naar Verden dig forjager,
»Naar du savner hvad ei Verden veed.
»Deel med mig din Kummer, dine Plager.
»Sangens Sødme fra din Mund jeg tager;
»Deel med mig. da ogsaa hvad du leed.

48

☒ »Kom saa tidt du vil, jeg skal ei trættes.
»For min Sangfugl har jeg Viin og Brød.
»Ved min egen Side skal du sættes,
»Af det Bedste, jeg besidder, mættes,
»Aldrig, mens jeg lever, lide Nød.

☒ »Men - flyv ikke bort af mine Hænder,
»Flygtig som du er, af Sangfugl-Art!
»Eller flyv kun bort, men husk, jeg sender
»Ønsket efter dig til Verdens Ender.
»Flyv, men kom igjen, og kom lidt snart!«

☒ - Min Philippa! kjærlige Veninde!
Hine Ord, der hæved' høit mit Mod,
Hine Ord saa søde for mit Minde,
Hvert af hine Ord formaar at binde
Fast din Sanger til din lille Fod.

☒ Sæt dig ned, min yndige, min fine,
Herskerinde! sæt dig ned hos mig!
Læg kun dine Hænder smaa i mine,
See kun paa mig med den kjælnne Mine,
Mens jeg tabes i at see paa dig.

49

☒ Viid, at mens jeg dig beskuer, vækkes
Digtekunstens Aander i min Hu.
I dit søde Smiil mig Lyren rækkes,
Ak, jeg digter kun for dig at tækkes,
Mine Sanges Musa er kun du!

50

☒

Romance.

⌘ Jeg mærker det ved høilys Dag,
Og mangen eensom Nat,
Min Ungdoms Haab, de gyldne Haab,
De har mig snart forladt.
Men dog, saa tidt jeg troer beklemt,
Der svandt det sidste hen,
Da stiger atter et forglemt
Uventet op igjen.

⌘ Og daglig mærker jeg, hvor haardt
Mit Hjerte sig bedrog,
Og at det varmt, og at det fuldt,
Men saa forgjæves slog.
Men - daarer mig et yndigt Smil
Bag Rødmens fine Slør,
Saa sværmer jeg i gammel Stiil,
Og holder Stand som før.

51

⌘

Slottet.

⌘ Nær ved Arnoflodens Vande,
Høit paa en Bakke ligger et Slot.
Fra et Indløb, hvor vi lande,
Løber en Gangsti snævert og skraat.
Ak, denne Sti jeg kjender saa godt!
Her har jeg tilbragt Barndommens Dage.
Nu maa jeg klage!
Fremmede Herrer i Skovene jage
Nær ved mit Fædrene-Slot.

⌘ Dengang smilte gjæstfrit Hallen;
Vandene rulled' kjøligt og blaat.
Nu er Slottets Port forfalden,
Luften mig møder høstligt og raat.
Ak, denne Port jeg kjender saa godt!
Men, naar jeg fat i Klinken vil tage,
Da maa jeg klage!
Hunden ved Porten mig driver tilbage,
Ak, fra mit Fædrene-Slot!

52

⌘

Tonernes Flugt.

⌘ Der kommer i Vaaren en Sværm til Nord;
Det er Fuglenes sjungende Chor.
De længes igjen til Orangernes Hjem,
Og vor Længsel vil drage med dem.
O, lad os flygte fra Land og By!
Lad os med Skyerne flye!
Med Straalerne fra den stigende Sol
Forlade vor nordlige Pol!

⌘ O, hør, hvor det klinger - afsted, afsted!
Med vor drømmende Sjæl gaae vi med!
Af Toner vi løftes, med Toner vi gaae,
Og med dem vi Hesperien naae.

En gyngende Phaëton, let og fiin,
Den bærer os, Elskede min!
Og Phøbos Apollons vælige Spand
Os fører fra Land til Land!

53

✂

Tilegnelse.

af det romantiske Skuespil Svanehammen til Kronprinds Frederik Carl Christian og Kronprindsese Caroline Charlotte Mariane.

✂ Som en Memnons-Søile, eensom levnet
Af en Pragt, der er med Jorden jævnet,
Dvæler Mythen blandt os uden Røst.
Fremmed og med stumme Miner,
Kun et Led af mægtige Ruiner,
Peger den mod Fortids fjerne Kyst.

✂ Men som hist fra Memnons-Søilen løde
Høie Toner, naar ved Morgenrøde
Phøbos sendte sine Straalers Ild,
Klinger atter, naar vi lytte,
Høle Toner fra den stumme Mythe,
Naar sin Lyra Phøbos stemmer mild.

54

✂ Thi det er i Digtekunstens Rige
Hine Myther, de forgjængelige,
Part i vor Udødelighed naae.
Poesiens Straale griber
Sagnene fra Hellas og fra Tiber,
Og først da vi deres Røst forstaae.

✂ Ædle Fyrste! Faureste Fyrstinde!
Eders Gunst paa denne Dag at vinde,
Fulgte Digteren sin Musas Gang.
Lader huldrikt Sangens Tone
Svæve nær ved Eders Myrthekrone!
Lytter huldrikt til min Lyras Klang!

✂ Mythen om de sidste Tyndarider,
Ved et Folkesagn forplantet, skrider
Over Scenen til min Musas Dauds.
Hellas klare Diamanter
Mellem Romantikens Amaranther
Smykke hendes Tinding som en Krands.

55

✂ Med den friske Luft fra Stranden kommer
Dette Digt til Eder i Skjærsommer,
Med et køligt Vist fra Skov og Sø.
Med en Røst fra svundne Dage,
Med en Klang fra Danmarks Fortid drage
Sagnets Toner over Gefions Øe.

56

✂

Paa Volden store Bededag.

En lille niaars Pige taler.

☒ Klokke! I, der snart saa trist,
Snart igjen saa muntert klinge,
Gid om Noget, jeg gad vidst,
I mig Budskab kunde bringe!
Bede klokke! I, der slaae,
Nogle dybe, Nogle klare,
Gid I kunde mig forstaae
Og mit Længsels-Suk besvare!

☒ Jeg har tænkt mig mangan Dag,
Naar jeg eensom gik og tallte
Eders høitidsfulde Slag,
At det var paa mig I kaldte.
Og mens nu I brumme ned
Som med tusind aabne Munde,
Nægter I mig vel Besked?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«

57

☒ Det var smukt, og Tak forud!
- Seer jeg Folk paa Gaden vandre,
Beder jeg saa tidt til Gud,
Jeg maa blive som de Andre.
Men min Hat er vendt og slidt -
Hvo skal vel en ny mig unde!
Troer I, dette Shawl er mit?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«

☒ Og heroppe, hvor man gaaer,
Medens I fra Taarnet klinge,
Jeg, som et forvildet Faar,
Synes mig forskudt og ringe.
Var det Uret, om jeg fik
Klædt mig bedre, hvis jeg kunde?
Om lidt pæn og net jeg gik?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«

☒ O, men jeg har drømt og drømt,
At jeg gik som de Galante,
At en Herre kom saa ømt,
For at hente mig hos Tante.
Og den Stads, som jeg lod see,
Alle skulde mig misunde!
Mener I, at det vil skee?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«

58

☒ Ikke? Det var dumt og flaut!
Her, blandt Damer - o saa fine!
Al min Pynt mig gjør benaut.
Bli'er jeg aldrig da som hine?
Er til Armod jeg fordømt?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«
Skeer det da som jeg har drømt?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«

☒ Nu, saa svarer mig da blot:
Kan, før dette Aar er omme,
Ikke jeg som Andre godt
Ogsaa lidt paa Farten komme?
For Exempel, snart paa Bal?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«
Hvad? Maaskee jeg aldrig skal? -
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«

☒ Naa da - ja, saa var der Eet,
Jeg endnu af Jer gad vide.
Tante siger, dette Skridt
Bør man tænke paa itide.
Troer I, jeg bli'er gift iaar?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«
Kan I da mig sige, naar?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«

59

☒ Kan I ikke? Nu jaja,
Det har sagtens ingen Fare.
Saa Farvel! Jeg maa herfra.
Derpaa kan I altid svare.
Ta'er ei ilde op, jeg gaaer!
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«
Bli'er jeg gift til næste Aar?
- »Ingenlunde! Ingenlunde!«

60

☒

Digterlod.

☒ For at leve maa jeg skrive,
Om jeg aldrig saa var stemt;
For at leve maa jeg drive
Muserne til Vers og Skjemt.

☒ For at drikke denne Luft,
For at sole mig i Varmen,
For at aande Blomsters Duft,
Langt fra Byen, langt fra Larmen

☒ For at sværme mellem fine,
Blaa og svævende Libeller,
Maa jeg skrive paa Noveller,
Paa Sonnet og paa Terzine.

☒ For at see ved Aftentide,
Fra en skjult og eensom Vraa,
Havets smækkre Nereide
Skumbestænkt med Bølgen gaae -

61

☒ For at kunne, skjult af Blade,
Mellem Buske blive vaer,
Hvilke Haar og Øine har
Skovens sukkende Dryade -

☒ For beqvemt at kunne see,
Gjennem Net af Lindetoppe,
Fra en Bænk i min Allee,
Hvilke Stjerner nu er oppe -

☒ For at kunne henrykt ane,
Tabt i Verdens-Altets Aand,
Den Usynlige, hvis Haand
Styrer Stjernen paa dens Bane -

☒ For at kunne gaae og drive
Efter Lyst og mit Humeur,
Maa jeg hjertesyg og ør
Dag og Aften skrive, skrive.

☒ For at kunne stille græde,
Maa jeg paa Papiret lee;
For en Lystighed at see,
Paa Papiret Øine væde.

62

☒ For at sønderbryde Lænker,
Maa jeg bære dem jeg kan;
For at vise Folk jeg tænker,
Maa jeg gaae fra min Forstand.

☒ For at agtes som en Anden,
Maa jeg gjøre Kneb og Knuder;
For at sværme mellem Guder,
Ak, forskrive mig til Fanden!

63

☒

Skriftemaalet.

☒ Pater Joseph! laan mig Øre!
Som en angergiven Synder
Kommer jeg til Eders Celle.
Jeg vil skrifte. Luk mig op!

☒ »Hvad har du, min Søn, paa Hjerte?«

☒ Fromme Fader! - o, jeg Synder!
Vil Madonna sig forbarme? -
Jeg har slaaet et Øie ud paa
Gjedehyrdens Søn, Pacheco.

☒ »Har du det? Det var jo slemt -
Det var syndigt, vil jeg sige.
Men Madonna er langmodig.
Naar du angrer det af Hjertet,
Naar du daglig beder femten
Ave for vor Frues Alter,
siger jeg dig fri for Synd.

64

☒ - Men, min Søn, fortæl mig ogsaa,
Hvad dig ægget har til Vrede,
Af hvad Grund du slog et Øie
Ud paa Gedehyrdens Søn.«

☒ Pater Joseph! Nøden drev mig.
Vi kom op at slaaes om Mullen.

☒ »Om en Mule? Hvilket Muuldyr?«

☒ Et, jeg netop havde taget
Af hans Herres Stald paa Torvet.

☒ »Har du stjaalet da et Muuldyr?«

☒ Fromme Fader! ja, jeg har.

☒ »Tyverie, min Søn, er syndigt,
Det er stygt for Gud og Verden.
Mangen anden Broder skulde
Dømme dig til strenge Faster.
Men, du siger, Nøden drev dig.
Nøden er et slebent Sværd.

Hvis du derfor angrer Synden,
Hvis du giver til vort Kloster

65

☒ Fire Voxlys, topunds Voxlys;
Hvis endnu du beder femten
Ave for vor Frues Alter,
siger jeg dig fri for Synd.
- Men, min Søn, forklar mig dette:
Af hvad Aarsag stjal du Mulen?«

☒ Pater Joseph! Nøden drev mig.
Folk var efter mig paa Gaden.
Derfor svang jeg mig paa Mulen.
Jeg var skjændigt bleven fangen,
Var jeg flygtet bort tilfods.

☒ »Var man efter dig paa Gaden?
Men hvorfor?«

☒ Fordi - jeg Synder!
Vil Madonna sig forbarme? -
Man var efter mig, fordi jeg
Lige her ved Klosters Mure
Med min Kniv stak En ihjel.

☒ »Stak du En ihjel? Og dette
Har du gjort ved Klosters Mure?
Det er syndigt, meget syndigt!
Klosterets Gebeet er helligt;

66

☒ Man skal vogte sig for Synden,
Er man nær et helligt Sted.
- Ja, min Søn, det bli'er nødvendigt,
At endnu du beder femten
Ave for vor Frues Alter,
At endnu du giver fire
Voxlys til vort stakkels Kloster -
Glem kun ikke, topunds Voxlys.
Men for Alting først fortæl mig,
Hvem det var, du slog ihjel,
Og hvorfor du ham ihjelslog.«

☒ Pater Joseph! Nøden drev mig.
Alt for fjorten Dage siden
Brændte ned min Moders Vaaning.
Sygdom raset har blandt Qvæget,
Kulden ødelagt vor Viinggaard.
Vi har Intet meer tilbage.
Jeg kan ikke længer give,
Som jeg før har gjort saa ofte,
Voxlys til vor Frues Alter.
Nød mig piner, Nød og Sult.
Hjemme ligger syg min Moder,
Tvende hjælpeløse Brødre
Skrige hjemme høit om Brød.

67

☒ Derfor steg jeg - men jeg tilstaaer,
Det var Uret, det var syndigt -
Derfor steg jeg ind iaftes
Over Klostergaardens Muur.
I et Kammer, hvor jeg vidste,
En af Klosters fromme Fædre

Havde Forraad, ind jeg stjal mig.
Otte fedede Kapuner
Hang i Kamret; een jeg tog.
Alt gik godt; men, da jeg atter
Over Muren vilde flygte,
Mærked' eders Portner Uraad,
Styrtes' over mig ved Muren,
Greb og holdt mig fast ved Struben.
Det var ham, jeg stak ihjel.

☒ »Sanct Ignaz! hvad maa jeg høre!
Steg du over Klosters Mure?
I et Forraadskammer var du?
Otte fedede Kapuner
Hang i Kamret? een du stjal?
Men hos hvem? hos hvilken Broder?«

☒ Skaan mig -

☒ »Svar! hos hvem? hos hvem?«

68

☒ O, hav Medynk, Pater Joseph!
Her, paa mine Knæ jeg beder -
Ærligt skal jeg Alt bekjende.
I er from og god, og bærer
Over med en stakkels Synder.
I vil ikke see saa nøie
Paa et Tab, I neppe mærker.
- Det var Eder, jeg brød ind hos.

☒ »Hvad? hos mig du stjal? Dit Afskum!
Denne Synd kan aldrig sones!
Hvo formastelig forgriber
Sig paa Klosters hellige Fædres
Eiendom, hans Sjæl skal brænde
I en evig Skjærsilds Pine.
Ryggesløse! du skal daglig
Bede fyrretyve Ave.
Du skal give næste Høitid
Sexten Voxlys til vort Kloster.
Kan du ikke selv, da skal du
Skaffe Udvei hos din Slægt.
Du skal faste til du skriger.
Du skal gaae med Sækkelærred
Paa din bare Krop en Maaned.
Du skal desforuden tampe

69

☒ Eengang ugentlig din Ryg.
Og desuden skal du give
Fuld Erstatning for Kapunen.
- Mærk dig dette! Pak dig bort!«

70

☒

Resignation.

☒ Du kaster i Mismod bort din Pen
Og siger, du kan ikke synge.
»Blandt søvnige Qvinder, blandt dorske Mænd,
»Hvor trænger Begeistringens Udbrud hen?
»Mon til Een i Den Samlede Klynge?

☒ »Man sover jo bort i en eneste Nat
»Det Digt, man igaar har forgudet.
»Man glemmer det for det arrigste Pjat,
»Man glemmer det for et Vers, der er plat,
»Ikke sjunget, men pebet og tudet.«

☒ - Ak, kjæreste Digter, fat du kun Mod!
Og qvæd saa godt du forstaaer det.
Sænk kun dine Sange ned som en Flod,
Og vær som Naturen gavmild og god;
Der kommer nok En, der forstaaer det.

71

☒ Slet Ingen kan vide, hvor Sang gaaer hen.
En Sommerregn lig den bredes.
Er dèr, hvor den faldt, ufrugtbart end,
Den stjæler sig nok til en Jordbund hen,
Hvor ved den Velsignelsen spredes.

☒ Slet Ingen kan tale om Sangens Kaar.
Som en Blomst den skyder iveiret.
Saa Mangen isøvne forbi den gaaer;
En summende Bi tilsidst den naaer,
Og finder sig styrket og næret.

☒ Nei, Ingen kan vide hvad Held den har!
Man troer om Smaakorn, de spildes.
Men see, da kommer fra Luften klar
En smuk lille Fugl og bliver dem vaer,
Og dens Hunger ved Kornene stilles.

☒ Jeg synger med sorgløst, muntert Bryst
Blandt Mænd, der er dorske og sløve.
Der kommer vel En - og det er min Trøst -
Der tager til Indtægt lidt af min Røst,
Og saare min Sang kan behøve,

72

☒ Som, Bien, her travler med hurtige Been,
For i Blomstens Kalk sig at mætte,
Til syvende sidst der kommer dog En,
Der aldrig ved sligt Tractement er seen,
En smuk lille - ja, kan du gjætte?

☒ En lille Poet sig henter engang,
Til Hjælp for sin udtømte Kube,
Fra mine Gebeter en klingende Sang,
Fra Lyren, min Lyra, min egen, en Klang
Til Gavn for hans rustede Strube.

73

☒

En søvnløs Nat.

☒ Søvnløs har jeg ligget hele Natten,
Lukket Øiet op og i, har dreiet
Utaalmodig mig paa Leiets,
Raabt i Harmen: Den har gjemt til Katten
Søvnen, der vil gemme den til Natten!

☒ Men hvorfor - I spørge mig og lee -
Sov du da saa daarligt? Lad dig sige!
Seer man nøie til, saa har maaskee

Tanken om en yndig, lille Pige,
Hendes Smil, det uforlignelige,
Holdt dig, som deslige Sager pleie,
Vaagen paa dit Leie.
Sligt et Uheld - nu, det veed du vel -
Maa en Digter ansee for et Held.

⌘ Nei, desværre! der I feile saare!
Aldrig har jeg klaget over Sligt.
Meer end gjerne lod jeg mig bedaare;
74 Hidtil gav mig Etskovs bittre Taare
Allerhøiest Stoffet til et Digt.
Ingenlunde Tanken om en kjælen,
Yndig, lille Pige, munter, sød,
Med en Røst saa klingende som blød,
Med et Øiekast, der gaaer til Sjælen,
Mig inat har Søvnløsheden sendt.
Nei - o Gud forbarme sig! - en gnaven,
Tør Person, hvis Røst er djævleblændt
Hæs og strattende paa Prent,
En, hvis Øiekast er indadvendt,
En, der sig ufeilbar troer som Paven,
En, der over mig og Mit brød Staven,
En - nu kort og godt, en Recensent.

⌘ Er det eders Villie, gode Guder!
At en mild, veldædig Søvn skal flye
Fra mit Natteleies puder,
Lader Amors Pile da paany,
Susende mod Hjertet, tage Hvilen
Fra mit Øie som et Rov for Pilen,
Men I Guder - hvad jeg ydmygst venter -
Ingen Recensenter!

75

⌘

Indskrifter.

Aarets sidste Aften.

(1832)

⌘

I.

Mens endnu vi staae paa Grændsen
Af det Nye og af det Gamle,
Ønsker I, vi Kraft-Essentsen
Af det Svundne skulle samle.
Men forgjæves, at tilbage
I vil skue til det Tabte!
Alle Tanker nu os drage
Henimod det end ei Skabte.
Fremad! Fremad! Ingen Klage
Giver et Minut tilbage
Af det Aar, det Liv, vi tabte.

76

⌘

II.

Har du gjort hvad du har kunnet?
Har du aagret med dit Pund?
Har du søgt og har du fundet?
Sjæl og Legeme holdt sund?
Har du, er det godt; hvis ikke,
Spild ei Tiden med at angre.
I fortrudte Timer ligge
Spirer, for din Fremtid svangre.

|X

III.

Ingen veed hvad Aaret bringer,
Men vi vide, det er kort.
Rust dig ud med friske Vinger,
Kast den gamle Suurdeig bort!
Lad et nyfødt Aar dig finde
Nyfødt selv, og styrk din Aand,
Skjærp din Tanke, øv din Haand!
Her er Alt endnu at vinde.

|X

IV.

Din Tribut af Aand og Tale
Skal du til vort Samfund yde.
Hvis du kan det, du befale.
Men hvis ikke, maa du lyde.

77

|X

V.

Vær alvorlig som en Spanier,
Som en Belgier rebelsk,
Heed og flygtig som Champagner,
Livlig, fyrig som en Velsk!
Vær som Folk i London ere,
Eller blot som Kjøbenhavns!
Vær hvad Pokker du vil være,
Vær kun hvad du er - tilgavn.

|X

VI.

Staae imod, hvis du har Kræfter!
Har du ikke, da giv efter!
Strid med Tunge, Haand og Fod,
Hvis du mærker, du har Mod.
Mærker du det ikke, Kjære,
Er det bedst, du la'er det være.

|X

VII.

Medens Verset flygtigt hopper,
Glider Aaret hurtig ned.
Vel! det nye skal hilses med

Knaldet af Champagnepropper.
Uden Frygt vi ville vente
Mødet med det Ubekjendte.

78

|X

VIII.

Klokken lyder, Aaret ender.
Lad det tage med, o Venner,
Et taknemmeligt Farvel.
Har det nægtet os et Held,
Har det skjænket os et andet,
Og vor Kummer selv var blandet
Med en Kilde til vort Vel.
Vi har draget Aanden frit,
Vi har elsket, drømt og sværmet,
Og et Forsyn har beskjærmet
Os og eder, mig og Mit.
Hvis vor Stræben fandt en Hindring,
Vi har tappert mod den stridt.
Har et bittert Tab vi liidt,
I os selv vi fandt en Lindring.
Synk da ned - thi vi er' qvit -
Aar, forsont i vor Erindring!

79

|X

Paa et Bal.

Deviser til en Cotillon.

|X

1.

Dame. Jeg lystrer Dem som min Cavalleer.
Befal! Deres Dame skal lyde.
Herre. Jeg lystrer Dem som uendeligt Meer,
Og meest, naar jeg synes at byde.

|X

2.

D. I disse saa Minutter,
Der hastigt svinde -
H. Med Deres Hannd jeg sagtens
Tør min forbinde.

|X

3.

D. Paa Bal jeg er, naar Instrumenter spille,
Som reent fra Sandser.
H. Og jeg! Hos Dem staae mine Fødder stille;
Mit Hjerte dandser.

80

|X

4.

D. Jeg troer mig i en Digtets Verden,
Naar Toner bruse.
H. Hvis denne Verden er en Digtets,
Er De dens Muse.

|X

5.

D. Ifald et Bal blev om Dagen holdt,
Var Glæden visselig mindre.
H. Ja, sværme kan man i Maaneskin bedst,
Og naar Stjernerne mystisk tindre.

|X

6.

D. Derude Natten ruger,
Mens Dagens Lys sig fjerner.
H. Herinde kjendes Natten
Kun paa dens lyse Stjerner.

|X

7.

D. Alt skrider Dagen under,
Og Natten vælder ud.
H. Fra skjøne Øine meldes
Den os med Stjernesud.

81

|X

8.

D. Ei sender Natten os sin Stilhed,
Og ikke Hvilens fulde Strømme.
H. Men Natten gav os i sin Mildhed
Til rig Erstatning gyldne Drømme.

|X

9.

D. Alt ved Orchestrets Toner
Og ved Dandsens egen Tact
H. Forener os en underfuld,
En sød, stille Magt.

|X

10.

D. Naar Tonerne forsvinde,
Og denne Dands er endt,
H. Bevarer jeg dens Minde

Som et lykkeligt Moment.

82

✂

Fjerboldtspillet.

Til Melodie af Fredm. Epistl. 55.

✂ Luften er blaa,
Veiret er stille;
Solen lyser, synkende mod Vest.
Blomsterne smaa
Dufte saa milde,
Mens de store kun gjør Blæst.
Kom, lad os gaae!
Kom, lad os spille,
Inden Natten falder paa.

83

✂ Hist en Allee
Hvælver sit Dærke;
Lindens Kroner byggede dens Tag.
Der, skal du see,
Trodse vi kjække
Solen og den varme Dag.
Duftende Snee
Paa Hvidtjørnens Hække
Danner Væggen til vort Tag.

✂ Kom og betragt
Boldten, du Søde!
Slig en Skjønhed man ei ofte seer.
Ha! hvilken Pragt!
Hvide og røde
Prale stolt de lette Fjer;
Som naar paa Vagt
Stundom vi møde
En Soldat i Søndags-Dragt.

84

✂ Tag din Raquet!*

Boldten jeg kaster.
Pas nu paa! Jeg giver Boldten op.
Ak, det var slet!
See, hvor den haster
Som en Fugl mod Træets Top.
Ja, du har Ret,
Dersom jeg kaster
Saadan tidt, du staaer en Net.

✂ See Morten Kat!
Øiet han kniber
Sagte sammen, lurur paa vor Boldt.
Han vil ta'e fat;
See, hvor han griber,
Troer, det er en Fugl - nei holdt!
Nei, lille Skat,
Krager og Viber
Flyve mod vor Boldt kun mat.

* 85

✂ Fjerboldten flye,

Elskte Veninde,
Til dig som en Kjærligheds-Billet!
Ak, og paany
Veien den finde
Hen til mig - ja, det var Ret.
Vær ikke bly!
Amor den blinde
Seer os knap i Skovens Ly.

⌘ Fjerboldten gaaer
Frem og tilbage
Som en Due, flyvende med Bud.
Vexelviis naaer
Kjærligheds Klage
Dig og mig, naar den gaaer ud.
Kjærligheds Vaar
Bringes tilbage,
Naar med Svar den hjemad gaaer.

86

⌘ Flyv i en Fart!
Bring min Veninde
Al min Længsel, lille Flyvepost!
Meld hende snart:
Sukket herinde
Trodser Tids og Alders Frost.
Ja, det er klart,
Elskte Veninde,
Amor standser Tidens Fart.

⌘ Hist fra en Green
Bogfinken kikker,
Troer, at Boldten er en Kammerat.
Der kommer En;
See, hvor den nikker!
Nei, Du tager Feil, Krabat!
Død som en Steen
Fjerboldten ligger,
Uden Vinger, uden Been.

87

⌘ Da først, naar vi
Give den Vinger,
Og Raquetten toner Slag paa Slag,
Flyver den fri,
Budskab den bringer,
Understøtter Amors Sag.
Ja, min Pipi!
Boldten sig svinger
Kun med vore Hjerters Slag.

⌘ - Aftenens Blaa
Spreder sin Skygge;
Kom, Pauline, lad os nu gaae hjem.
Fuglene smaa
Sove saa trygge;
Vi vil ei forstyrre dem.
Ja, lad os gaae!
Fuglenes Lykke
Er som vor, en eensom Vraa.

88

⌘

Spaaqvinden.

☒ Her I samles Alle, faure Piger!
Og i Klynger I omkring mig staae.
Jeg kan see hvad eders Øine siger.
Ikke sandt? I ønske, jeg skal spaae.
Hvad har du, min Pige, paa dit Hjerte?
Du derhenne sukker dybt og tungt.
Ak, jeg veed, at een og samme Smerte
Trykker Hjertet, medens det er ungt.

☒ Der er En, din Tanke mon begjære.
Vær ham tro, det tjener eder bedst.
Giv ham Alt, men giv ham ei din Ære!
Hvis han beder, husk ham paa en Præst.
- Du er bleg, mit Barn, og mat dit Øie,
Beder mig med Taarer om at spaae.
Gjør din Dont! Ved Arbeid og ved Møie
Skal du, spaaer jeg, snart din Sundhed faae.

89

☒ Kroget Træ maa gjøres rankt itide;
Der maa Regn, før Skoven skyder Løv;
Kniven, der er sløv, kan ikke bide:
Vil du frem, saa længe du er sløv?
I sin Ungdoms-Tid man Alting nemmer.
Det er svært, du siger; prøv derpaa!
Pigebarnet med de dovne Lemmer,
Hende tør jeg ingen Frier spaae.

☒ Er en Steen for tung, saa lad den ligge!
Er din Kjæreste for stor derpaa,
Lyd mit Raad, mit Barn, og tag ham ikke!
Thi jeg tør dig ingen Lykke spaae.
Er du venlig, vil du nok behage.
Er du munter, kommer Lykken ned.
Er du stræbsom, faaer du gode Dage;
Thi du er din egen Lykkes Smed.

☒ Mørke Dage vexler om med blide.
See til Himlen; der er Skyer paa.
Let som over Himmelen de glide,
Skal din Kummer svinde, tør jeg spaae.
Tvivl kun ei! Man Intet kan forsværge.
Hold dig tapper, Barn, og stoel paa Gud!
Viid, med Taalmod kan du flytte Bjerger,
Og med Haabet tømme Havet ud.

90

☒ Er du let, saa løber du fra Sorgen.
Er du tung, indhenter den dig tidt.
Var du rig, du gifted' dig imorgen.
Er du klog, betænker du dig lidt.
Er du flink, du passer din Bestilling.
Er du flygtig, gjør du sagtens Blæst.
Har du Lyst, saa giv mig et Par Skilling.
Jeg har spaaet dig, som jeg kunde bedst.

91

☒

Drikkeviser.

☒

I.

Ved Julefesten i Studenter-Foreningen 1832.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

☒ O Venner! I, hvis tætte Rad
Var her forsamlet aarlig,
Og trofast aad Værtindens Mad,
Om den var nok saa daarlig.
I, som forstaae Jer bedre paa
At drikke end at æde:
Gud give, det Jer vel maa gaae
Med alskens Fryd og Glæde!

☒ Vel ligger mangt et Ord til Jer
Paa Hjertet mig alt længe;
Dog ønsker jeg, at eet især
I Eder dybt maa trænge.
Har Hver blandt Jer betænkt det vel
Ved Perlens Glands i Vinen,
At i December skal vor Gjæld
Betales i Terminen?

92

☒ Forfærdes ei, I gode Mænd!
Jeg mener ikke Gjælden
I Rigsbanktegn til Den og Den:
Den trives jo ved Ælden.
Nei, hvis I med min Sangs Compas
En lille Stund vil fare
- Men tømmer først det fyldte Glas
Saa skal jeg for mig klare.

☒ - Ak, det er tungt, men det er sandt:
Der er en Magt, der stækker
Vor Glædes Vinger midt iblandt
De festligsmykke Rækker.
For lutter lumpen Bryderie,
For al den Nød, vi lide,
Maa Livets Lyst og Poesie
Tidt sættes plat tilside.

☒ Ja, det er sandt, skjøndt det er tungt:
Vi altfor tidt forsømme,
Imens vort Bryst endnu er ungt,
At sværme sødt og drømme.
Ja, selv ak synge høit i Chor,
Det gjør vi stundom ikke;
Og - denne Synd især er stor -
Vi glemme tidt at drikke.

93

☒ See, det er derfor, har jeg meent,
At man i Stats-Maskinen
Fik Julens glade Fest foreent
Med Halen af Terminen.
Den Glædes Sum, vi har forsømt
Til Glædens Gud at yde
- Den være sand, den være drømt -
Skal Julens Fest ham byde.

☒ Saa være Glæden da vort Bud!

laften Ingen mugne!
laften Munterhed vor Gud!
laften Alle drukne!
Hurra! ja I forstaae mig vel!
Jeg er jo blandt Studenter!
laften al vor Glædes Gjæld
Betales skal med Renter!

|X

II.

Reisen til Viinlandene.

|X Mel. Im Wald und auf der Haide.
Vort Dagværk er til Ende.
Som frie og muntre Svende
Vi samles om vort Bord; :,:
Forfriske Sindet atter
Ved Tale, Skjemt og Latter,
Og synge høit i Chor. :,:

94

|X

Chor.

|X :,:Halleh, hallo, halleh, hallo!
Paa Arbeid følge Ro! :,:

|X Langt over dunkle Vande
Mod Syden ligge Lande;
Paa Bjerget Ranker groe. :,:
O, Den der havde Vinger!
Derhen, derhen os bringer!
Der er det godt at boe! :,:

|X

Chor.

|X :,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Der er det godt at boe! :,:

|X Nei, Vinger har vi ikke;
Men vi har Lyst at drikke,
Og Vinger har vor Lyst! :,:
Med den vi fare vide!
Med den mod Sønderlide
Vi kapre Vinens Høst. :,:

|X

Chor.

|X :,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Derhen hvor Ranker groe! :,:

95

|X Ja, hen til Sydens Ranke!
Vort Fartøi er vor Tanke;
Vort Seil vor Phantaste! :,:
Endskjøndt vi sidde stille,
Vi langveis fare ville,
Som Himlens Fugle frie. :,:

|X

Chor.

☒ :,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

☒ Til Frankrig først vi drage,
Og komme saa tilbage
Med Vinen fra Bordeaux. :,:
Med den vi lægge Grunden;
Thi den er gob paa Bunden.
Ei sandt? det veed vi jo?

☒

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi er nu i Bordeaux! :,:
96

☒ Vi seile nedad Rhinen;
Der voxer gratis Vinen,
Ifald man Folk kan troe. :,:
Og Fanden skulde spart'en,
Da nu vi er paa Farten;
Her drikker Hver for To! :,:

☒

Chor.

☒ :,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Her drikker Hver for To! :,:

☒ Saa paa de sølvblaae Vande
Ved Portugal vi lande
Og tage Ladning med. :,:
Vi Reisen nu forcere
Til Høiden af Madeira,
Og saa afsted! afsted! :,:

☒

Chor.

☒ :,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

97

☒ Thi Frankrig atter vinker;
Dens gyldne Drue blinker;
Der er det godt at boe! :,:
Fra Portugal og Spanien
Vi drage til Champagnen;
Her slaae vi os til Ro. :,:

☒

Chor.

☒ :,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Her slaae vi os til Ro! :,:

☒ Naar nu vi hjemad skulle,
Saa er vi sagtens fulde,
Og komme knap herfra. :,:
Det gaaer! det kan ei feile!
Jeg mærker alt vi seile -
Vi seile rundt - hurra! :,:

☒

Chor.

∞ :,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi seile og vi roe! :,:

98

∞

III.

Ligevægten.

Mel. Og kjøre Vand og kjøre Ved.

∞ Vi sidde sammen som vi kan bedst,
Og Alle sidde for det Samme.
Foreningspunktet er vor muntre Fest;
Og Glædens Baal er Vinens Flamme.
De røde Roser og de Øine blaae,
De smukke Piger - ja, vi kan forstaae!
Helst, om vi faae
Den, vi attraae!
Saa er det Møien værdt at leve!

∞ Og vi har Mad, ja! og Viin vi har,
Og Druens Blad om Glas og Flasker;
Og i vort Viinglas som i et Kar
Med begge Fødder Bacchus pladsker.
Vi discourere - Holla! Viin for mig!
Kom, lad mig klinke, Kjære, først med dig!
Klang, Bacchus' Skaal!
Klang, bredfuldt Maal!
- See saa! nu kan I discourere!

99

∞ Hvad siger Russen? - Ak, tie med ham!
Han er os altfor stærk iaften.
Hvad siger Tyrken? - Gid han faae Skam!
Han taler ondt om Druesaften.
De røde Roser og de Øine blaae,
De smukke Pigebørn han holder paa -
Tyrken faae Skam!
Fanden ta'e ham!
Og siden plyndre Vi Seraillet.

∞ Ak! kjære Venner! det gaaer ei an!
Med Riger maa man handle vaerligt.
En Stat er Stat, og et Land er Land,
Er ogsaa Landet uforsvarligt.
Naar Staten staaer engang, saa skal den staae!
Det kaldes Ligevægten - drik derpaa!
Ligevægt, ja!
Hei, dikkeda!
Er Sjælen just i Politiken.

100

∞ Og Ligevægten er ikke blot,
Som sagt, en Sjæl i Politiken;
Nei, kjære Brødre, det mærkes godt,
At den er Sjælen med i Drikken.
De røde Roser - passer paa! et Ord!
Her sidde mange Folk om dette Bord -
Ligevægt, ja!
Trallerallera!
Skal holde hele Folket sammen.

☒ Ved Ligevægten bør vi forstaae,
At Alle lige meget veie;
At Alle lige godt kan staae; og gaae,
Og Alle lige meget soaie.
Det er vor Skyldighed at drikke kjækt,
Indtil vi Alle have lige Vægt.
Mærk, Kammerat!
Her i vor Stat
Den lige Vægt gjør Ligevægten.

101

☒ - Lad Vinen glide saa lifligt ned,
Og lad os drikke som vi pleie!
Med dette Glas gjør vi først Besked,
At man kan skjønne hvad vi veie.
Har Nogen Undervægt, saa passer paa!
Har Nogen Overvægt, vi skal ham naae!
Klang, Kammerat!
Drik for vor Stat!
Vort Selskabs Ligevægt florere!

☒

IV.

Drikkevise for den ældre Stok.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

☒ Naar Mænd som vi er til Collas,
Med Føie Verden venter,
At ei vi standses ved vort Glas
Af Kunstens Elementer.
Den unge Mand er tidt forsømt,
Han præ luderer længe,
Mens Flasken er til Bunden tømt
Imellem gamle Dreng.

102

☒ Thi ei omsonst er Mandens Liv
Forsøgt ved Strid og Møie.
Og ei omsonst hans Ryg er stiv
Og ikke god at bøie.
Ak, mangan smidig Cavalleer
Maa under Bordet ligge -
For os kan Værten skjænke Meer;
Vi sige Tak, og drikke.

☒ Vi ere Mænd saa jævnt tilaars,
Vil ingen Sjæl fornærme.
Men ei vi med vor første Vaars
Ustadighed kan sværme.
Vi sidde sindigt paa vor Plads,
Og for vor Dont at røgte.
Vi tømme mandig hver sit Glas,
En Ruus vi ikke frygte.

☒ Og Mænd som vi, der i vort Kald
Ved Alvor ene styrkes,
Af unge Pigers Smiil ei skal
Vort Livs Bedrift formørkes.
Ak nei, et Smiil, en Fløiterøst,
Der os ved Bordet rammer,

Ei grumt formørke skal vort Bryst,
Men tænde det i Flammer.

103

☒ Saa tøm dit Glas, og Vinens Gud
Skal løse let din Tunge,
Og herligt skal du paa hans Bud
Om Viin og Skjønhed sjunge.
Vor Manddoms Bas i Sangens Chor
Skal under Ly af Ranker
Sig hæve til en klar Tenor
Og til vor Ungdoms Tanker.

☒

V.

Luftseiladsen.

eller hvorledes Vivike og hans Venner gik tilveirs Natten mellem Fastelavn og Christianshavn.

Mel. Voer jeg paa den tamme Bred.

☒ Rundt! rundt! Stuen løber rundt!
Midt i Dunster af Viin som blandt Skyer vi seile.
Staae! staae stille! her er grundt . . .
I mit Glas sig Lysene speile.
Plads! Afveien! saa gjør Plads!

104

☒ Her er qualmt- o Champagner, la rose! - her er snævert!
Rhinskviin! - Skjænker i mit Glas!
Thi min Siæl trænger høit til en Hævert.
- O Lyksalighed! Guder i Chor
Stige ned til den syndige Jord.
See, hvor Glasset vides ud,
For at rumme den straalende Gud.

☒ Himmel! træffer mig et Lyn?
Er det dig, o Semeleus, du Smerternes Dulmer!
Alting zitrer for mit Syn,
Og mit Glas til en Luftballon svulmer.
Farver bryde sig derpaa,
Rødt og gult, som Champagner, la rose - hvad er dette?
See Ballonen . . . den vil gaae -
Gjør dig let! Vi gaae høit, er vi lette.
Fylt den er, o med Viinstof-Gas,
Brændbar Luft paa Flasker og Glas -
Heia, heia, heia hop!
See, den stiger, den løfter os op!

105

☒ Høit og høiere vi gaae -
Og en Stol er Gondol og gaaer med som Gondolen.
Jubler! Skyerne vi naae . . .
Alle Himle! jeg svingler paa Stolen!
Skyen hurtig skilles ad;
Der er Natten, den dybe, og Stjernerne klare.
Styrk os, Æther, med dit Bad,
Mens vi gennem dig susende fare.
- Tag, o Jord, vort sidste Farvel!
Dette Suk for dit flygtige Held!

Ak, mit Hjerte banker ømt -
Denne Skaal for den Fryd, jeg har drømt!

☒ Stjerner svæve hen i Dands,
Og Planeter gaae rundt om den Høiestes Throne.
Dyb og stille som vort Lands
Glimrer hisset den nordlige Krone.
Himlen aabnes med et Skrald!
Her er Paradis! Huris fra Himlene komme.
Frygt kun ikke! thi du skal
Blive salig, før Natten er omme.

106

☒ - Sei, my boys! hvor Luften er fiin!
Fyld Ballunen! fyld den med Viin!
Skaal! til Paradis vi gaae -
Er det her? Nu skal jeg banke paa.

☒ Vee mig! Paradis er der -
Hvilken Glands! hvilken Klang gennem Ætherens Suusning!

☒ See, Ballonen stiger nær -
Og med den stiger høit vor Beruusning.
Føl kun! Luften er saa lind.
Stik din Snabel iveiret! Her lugter parnassisk.
Plads ved Porten! Vi skal ind!
Med en Ruus, og med en, der er classisk.
- Hold lidt paa mig . . . hvor er jeg nu? -
Under Bordet - holdt! hvor er du?
Midt i Paradis - trurr . . . rundt!
- - Var det mig eller dig, der fik ondt?

107

☒

Min Lyra.

☒ Min Lyra! det er vel paa Tid,
At snart vi skilles ad;
Thi Glædens Blomster i mit Haar
Er falmet Blad for Blad.

☒ Kjærminderne, mig Eros gav,
Er uden Duft og Glands,
Og om min Tinding hænger slap
Lyæus' rige Krands.

☒ Den søde Glut, jeg før besang,
Hun ældes nu som jeg;
Og jeg er kjed af Bægrets Lyd
Og Bacchantinders Leg.

108

☒ - Saaledes talte jeg og greb
Min Lyra end engang;
Og end engang med smeltet Bryst
Jeg stemte den og sang.

☒ Jeg sang min Ungdoms første Vaar,
Dens solbestraalte Dag,
Dens Aftenstjerner, der mig drog
Til et begeistret Lag.

☒ Jeg sang igjen de Ord, der vildt
Ved Bacchanalet lød,

Naar under Jubel høit vort Chor
Mod Loftets Hvælving brød.

☒ Og atter, ak som før, jeg sang
Med let Melancholie,
Naar jeg en Sommernat drog ud
Og sværmed' i det Frie -

☒ Og drømte med den fjerne Sky,
Med Skoven langs vor Kyst,
Og Skov og Strand og Skyens Flugt
Sig gjentog i min Røst.

109

☒ Min gyldne Ungdoms bedste Dag
Jeg sang bevæget blødt;
Jeg sang min Elsktes unge Smil,
Saa smeltende, saa sødt.

☒ Og mere fuldt og stærkt jeg slog
Accorden an dertil.
Hver enkelt, flygtig Glæde blev
Besjunget til mit Spil.

☒ Og Savn og Lyst og Fryd og Vee
- Ak, Livets lange Drøm! -
Fra Lyrens spundne Strenges gled
I en Erindrings Strøm.

☒ - O nei, min Lyra! brød jeg ud,
Forlad mig ei endnu!
Der er dog Ingen, der forstaaer
At trøste mig som du.

☒ Naar Alt hvad her jeg kaldte mit
Har mig forladt engang,
Saa vil jeg leve Livet om
I en Erindrings-Sang.

110

☒ Saa vil jeg digte som jeg kan
Om det Forsvundnes Lyst,
Og mane Glæden frem igjen
Ved mine Musers Bryst.

☒ Hvad jeg har levet, sværmet, drømt,
Hvad jeg har grædt og liidt,
Ved dig, min Lyra, og min Sang
Det bliver atter mit.